

Leven met wijsheid

Een biografie van Thomas Merton

Jim Forest

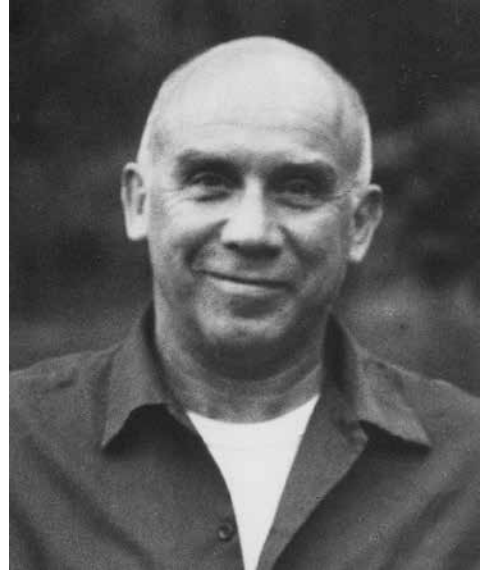
DAMON

Inhoud

Voorwoord: Merton ontmoeten	9
Enkele woorden van dank	19
Een chronologie van het leven van Thomas Merton	21
Pax Intransigentibus	27
Kinderjaren	31
Engeland	43
De Christus van de iconen	51
Cambridge	58
New York City	65
Gilson, Huxley, Blake en Maritain	76
Bekering	84
Broeder John	89
St. Bonaventura	101
Het hof van de Koningin van de hemel	107
Broeder Louis	114
Thomas Merton tegenover broeder Louis	121
Pater Louis	130
Boswachter van het klooster	141

De verdeelde werelden omvatten	150
Ontwaken uit een droom	162
De kluis op Mount Olivet	171
Hagia Sophia	176
Het zwijgen opgelegd	189
Zielenherder voor vredestichters	202
Monnik in de regen	211
Pater Louis, kluizenaar	221
Een Spreuk die Margie heet	231
Lid van de familie	243
Mijmeren over Azië	254
Alles is mededogen	264
Jonas overschaduwd	277
Nawoord	285
Bij deze vertaling	292
Woord van dank	293
Een kleine collectie Mertonbronnen en internet links	294
Lijst met afkortingen	295
Register	297

Voorwoord: Merton ontmoeten

Zoals bij zovele anderen, kwam Merton mijn leven binnen via de bladzijden van zijn autobiografie. In 1959 stond ik, op kerstverlof van de marine, in New York te wachten op de Port Authority Bus Terminal, toen bij de kiosk mijn oog viel op een paperback uitgave van *The Seven Storey Mountain [Louteringsberg]*. Het verhaal van een jonge man die monnik was geworden trok direct mijn aandacht. Ik kocht het boek en begon te lezen.

Terwijl we die avond met de bus de Hudson Valley in reden keek ik zo nu en dan op van de tekst, tuurde door het raam en zag dat het buiten flink sneeuwde. Sindsdien is Mertons boek voor mij altijd verbonden geweest met het stille ballet van de sneeuwvlokken die in het licht van de straatlantaarns voor even naar beneden dwarrelen.

Dankzij Dorothy Day, de stichtster van de Catholic Worker beweging, kwam ik in persoonlijk contact met Merton. Een jaar nadat ik *The Seven Storey Mountain* had gelezen had ik verlof van mijn baan bij het weerbureau van de marine in Washington DC, en wilde tijdens dat verlof bij de Catholic Worker gemeenschap in New York blijven. De eerste dagen verbleef ik in het Saint Joseph's House in Manhattan, maar daarna werd ik naar de landelijke buitenpost van de Catholic Worker gestuurd op de zuidpunt van Staten Island, de Peter Maurin-boerderij. In de grote eetkamer van de oude boerderij zag ik een zestal mensen aan een lange tafel zitten met een pot thee en een stapel post. Dorothy Day begon de brieven hardop voor te lezen en pauzeerde zo nu en dan om commentaar te geven en verhalen te vertellen, zoals ze zo vaak deed.

De enige brief die ik me nog kan herinneren van die avond was er een van Thomas Merton. Het verbaasde me dat hij met Dorothy Day correspondeerde. De Merton die ik me had voorgesteld bij het lezen van *The Seven*

Storey Mountain had de deur van “de wereld” achter zich dichtgetrokken met een klap die in de hele wereld te horen was geweest. Dorothy Day stond echter net zo midden in de wereld als de burgemeester van New York.

Merton vertelde Dorothy dat hij diep geroerd was door haar inzet voor de vrede die al een aantal keren had geleid tot arrestatie en gevangenisstraf. “Je hebt gelijk dat je de weg van *satyagraha* gaat [Gandhi’s term voor geweldloze actie; letterlijk: de kracht van de waarheid],” schreef hij. “Ik zie geen andere weg... Tegenwoordig is het niet zozeer een kwestie van wie er gelijk heeft, maar wie er tenminste niet crimineel is... Het is nu meer waar dan ooit dat de wereld ten onder gaat aan haar eigen leugen en niet in staat is de echte waarden te zien.”

Gedeeltelijk dankzij de invloed van Merton en Dorothy Day, deed ik een verzoek om eerder uit de marine ontslagen te worden en dat werd ingewilligd. In de vroege zomer van 1961 voegde ik me bij de Catholic Workergemeenschap in New York City. Op dat moment dacht ik dat het een tussenstop zou kunnen zijn op weg naar een klooster.

Dorothy wist van mijn interesse in het boek van Merton en van de aantrekkingskracht die ik voelde voor het kloosterleven. Ze begon me de brieven te laten lezen die Merton haar stuurde. Op een dag gaf ze me een van zijn brieven en vroeg me die te beantwoorden. Hij had haar een gedicht gestuurd over Auschwitz en de holocaust dat hij had geschreven tijdens het proces in Jeruzalem tegen Eichmann. “Chant to Be Used around a Site for Furnaces [Gezang om te gebruiken bij een plaats met ovens].” In zijn brief aan Dorothy beschreef Merton het als een “gruwelijk” werk. Ik schreef Merton dat we het gedicht mooi vonden en dat we van plan waren het in ons volgende nummer te publiceren. Ik zei erbij dat het kon dienen als het antwoord van *The Catholic Worker* op het Eichmannproces.

Enkele dagen later kreeg ik antwoord van Merton, waarin hij zei dat we in oorlogstijd leven en dat we “stil moeten zijn en nederig en dat we moeten blijven waar we zijn en op God moeten vertrouwen en hopen op een vrede die we kunnen gebruiken voor ons zielenheil.” Een brief van Thomas Merton aan mij! Ik zou niet meer verrukt zijn geweest wanneer ik een kaart had gekregen met daarop de vindplaats van een piratenschat.

Ofschoon ik me dat toen niet realiseerde, onthulde die ene zin veel van de langdurige worstelingen van Merton. Ik dacht dat wat hij zei voor mij bedoeld was (en zijn advies was zeer toepasselijk!), maar het was, zoals zo vaak in zijn brieven, ook voor hemzelf bedoeld. Hij vond het ontzettend moeilijk om zijn mond te houden, was bang dat hij niet nederig genoeg was en verzette zich vaak tegen het op één plek blijven.

In december 1961 vroeg Merton of ik er misschien zin in zou hebben om een bezoek aan het klooster te brengen. Natuurlijk twijfelde ik geen moment om die uitnodiging aan te nemen, maar eerst moest ik een aflevering van *The Catholic Worker* voor publicatie gereed maken – ik was net hoofdredacteur van het blad geworden – en ook een les Engelse literatuur afronden bij Hunter College. Ik stelde de reis naar Kentucky uit tot begin februari 1962.

Voor zo'n reis had ik geen geld. Vrijwilligers van de *Catholic Worker* kregen kost en inwoning en een kleine toelage voor kleine uitgaven, zoals een kaartje voor de ondergrondse. Ik durfde zelfs nooit een cent te vragen en verkocht liever *The Catholic Worker* op straathoeken in Greenwich Village, waarna ik een klein deel van de verkoop gebruikte voor mijn onvoorziene uitgaven (vooral brood, kaas, sinaasappelsap en soms een boek) en de rest aan de gemeenschap gaf.

Geconfronteerd met een bijna lege portemonnee besloot ik te gaan liften. Een ander lid van de staf van de *Catholic Worker*, Bob Kaye, ging met me mee. Voor zonsopkomst vertrokken we, gesterkt door nog warm Italiaans brood uit de oven van de Spring Streetbakkerij.

We schoten slechts langzaam op. Ik herinner me dat we in de nacht, terwijl er natte sneeuw viel, langs de grote weg stonden ergens in Pennsylvania en de ene na de andere auto en vrachtwagen zagen passeren, met bij vele op het dashboard een gekleurd plastic Heilig Hartbeeldje met gespreide armen. Jammer genoeg scheen dit beeld van goddelijke gastvrijheid weinig invloed te hebben op de mensen die achter het beeldje aan het stuur zaten. Het kostte ons tweeënhalve uitputtende dag om de dertienhonderd kilometer af te leggen naar de abdij van Gethsemani.

Uiteindelijk bereikten we het klooster. Nadat de gastenpater, pater Francis, ons onze kamer had gewezen ging ik eerst naar de kloosterkerk. In de kerk was een galerij die verbonden was met het gastenverblijf. Omdat we zo'n reis hadden overleefd, vond ik het logisch om daarvoor te danken, maar mijn gebed werd onderbroken door bulderend gelach in de verte dat zo intens was dat ik het niet kon nalaten om nieuwsgierig op zoek te gaan naar de bron ervan. Zo'n lach had ik niet verwacht in een boetvaardig trappistenklooster.

Ik kwam er achter dat het geluid uit de kamer van Bob Kaye kwam. Toen ik de deur open deed werd er nog steeds gelachen, een soort lachsalvo. De belangrijkste bron was de man met een rood gezicht die op de vloer lag, met zwart en witte kleren en een brede leren riem, zijn knieën in de lucht en zijn handen op zijn buik. Ofschoon de monnik beter doorvoed

Een chronologie van het leven van Thomas Merton

- 1911 Mertons ouders, Owen Merton (een kunstenaar opgegroeid in Nieuw Zeeland) en Ruth Jenkins (een kunstenares uit de Verenigde Staten) ontmoeten elkaar in Parijs waar ze beiden kunst studeren.
- 1914 Owen en Ruth trouwen op 7 april in Londen.
- 1915 Thomas Merton wordt op 31 januari geboren in Prades, in Frankrijk.
- 1916 Vanwege de Eerste Wereldoorlog verhuizen Owen, Ruth en Tom in de zomer van Frankrijk naar de Verenigde Staten, waar ze eerst inwonen bij de ouders van Ruth, Sam en Martha Jenkins in Douglaston, Long Island. In de herfst huren Owen en Ruth een vierkamerwoning in het dichtbij gelegen Flushing, Queens.
- 1918 John Paul Merton wordt op 2 november geboren.
- 1921 Op 3 oktober overlijdt Ruth Merton aan kanker.
- 1922 Thomas Merton begeleidt zijn vader op een schilder-tocht in Bermuda. Owen begint een affaire met de schrijfster Evelyn Scott.
- 1923 Terwijl Owen door Frankrijk en Noord Afrika reist, blijft Thomas bij zijn grootouders in Douglaston.
- 1925 Tom verhuist met zijn vader naar Saint Antonin-Noble-Val, 65 km. ten noorden van Toulouse in het zuiden van Frankrijk. John Paul blijft bij zijn grootouders.
- 1926 Tom wordt student aan het Lycée Ingres in Montauban, Frankrijk.
- 1927 Herstellende van tuberculose, verblijft Tom in de zomer bij de familie Privat.

- 1928 Tom verhuist met zijn vader naar het huis van Maud Grierson Pearce, de zus van Owens moeder, in Ealing in het westen van Londen. In september wordt hij student in Ripley Court, een voorbereidings-school in Surrey.
- 1929 Tom begint zijn middelbare school aan de Oakham Public School, 110 km. ten noordwesten van Londen. Wanneer hij in de zomer met zijn vader op vakantie is, wordt deze plotseling ziek. De doctoren constateren een kwaadaardige hersentumor.
- 1930 Vanwege de ziekte van Owen Merton, treft Sam Jenkins een financiële regeling voor zijn kleinzoons.
- 1931 Owen Merton sterft op 8 januari in Londen aan een hersentumor. Thomas Bennett, een Londense arts en goede vriend van Owen, wordt benoemd tot voogd voor Tom.
- 1932 Merton krijgt, tijdens een trektocht door de Rijnvallei in Duitsland, een wond aan een teen nadat hij door jonge Nazi's van de weg is gereden. Terug op school in Engeland overlijdt hij bijna aan bloedvergiftiging.
- 1933 Nadat Tom in februari eindexamen in Oakham heeft gedaan, bezoekt hij in het voorjaar Italië, met een lang verblijf in Rome. Daarna brengt hij de zomer door in de Verenigde Staten en begint in oktober zijn studie op Claire College in Cambridge. Hij houdt zich vooral bezig met moderne talen (Frans en Italiaans).
- 1934 Na een moeilijk jaar in Cambridge vertrekt Merton naar de Verenigde Staten en gaat bij zijn grootouders wonen op Long Island. Omdat hij geen Amerikaans staatsburger is moet hij terug naar Londen om een Amerikaans visum te krijgen. Dit is zijn laatste bezoek aan Europa. Op 29 november vaart hij terug naar New York.
- 1935 In januari gaat Merton studeren aan de Columbia University.
- 1936 Sam Jenkins, Mertons grootvader, overlijdt op 27 oktober

Kinderjaren

*Mijn moeder wilde dat ik onafhankelijk was
en niet met de kudde mee zou lopen.*

Thomas Merton, Louteringsberg.

Thomas Merton werd 's avonds laat geboren tijdens een sneeuwstorm op de laatste dag van januari 1915 in Prades, een oud stadje in de Franse Pyreneeën niet ver van de Spaanse grens. Een paar maanden eerder was net de Eerste Wereldoorlog uitgebroken. In zijn autobiografie schreef Merton: "Slechts enkele honderden kilometers van mijn geboortehuis, werden bij de Marne, in een bos met bomen zonder takken, de mannen opgevist, die in de natte loopgraven lagen te rotten tussen de paardenkadavers en het vernielde geschut".¹

Thomas Merton als peuter in Prades
in de Franse Pyreneeën.

Prades was en is nog steeds een mooie plaats. Het huis waar Merton werd geboren ligt maar twee straten verwijderd van het centrale plein van de stad met aan een zijde een kerk, gewijd aan de heilige Petrus. Achter het huis was een smalle diepe tuin. Mertons vader, Owen, had zijn atelier op de bovenverdieping.

Niet ver ten zuiden van Prades, aan de weg die aan de noordflank van de Canigou omhoog gaat, bevonden zich de ruïnes van de grote benedictijnerabdij Saint Michel de Cuxa, gesticht rond 878 en in 1791 tijdens de Franse Revolutie verwoest. Later heeft Merton zich wel eens afgevraagd of het feit

1 Merton, Thomas. *Seven Storey Mountain*. (New York: Harcourt Brace, 1948), 3. In het Nederlands vertaald onder de titel *Louteringsberg*. Hierna SSM.

Het geboortehuis van Thomas Merton op de hoek van de Rue du 4 septembre in Prades, foto van Jim Forest

dat hij zo dicht bij zo'n abdij was geboren ertoe heeft bijgedragen dat hij later monnik is geworden.

Mertons ouders hadden elkaar in 1911 ontmoet als kunststudenten in Parijs. Beiden waren midden twintig. Ruth Jenkins was opgegroeid in Ohio in het Amerikaanse Midwesten en Owen Merton in Nieuw Zeeland. In april 1914 trouwden zij in Londen, twee maanden voordat ze naar Prades verhuisden.

De Mertons waren naar Prades verhuisd, omdat ze zich als kunstenaars aangetrokken voelden door het zuidelijke licht, goedkoop wonen en de nabijheid van vrienden, maar in de zomer van 1916 verjoeg de oorlog hen naar Amerika, om hun toevlucht te nemen in het huis van Ruth's ouders, Sam en Martha Jenkins. Hun huis stond in Douglaston, Long Island, op forensafstand van Sams kantoor bij de uitgeverij Grosset & Dunlap in Manhattan. In de herfst huurden Owen en Ruth een vervallen huis met vier kamers in Flushing, Queens, acht kilometer van Douglaston. Twee van die kamers waren nauwelijks "groter dan een kast".²

Owen was een nogal getalenteerde kunstenaar. Zoals zijn zoon later opmerkte, drukten zijn schilderijen een visie op de wereld uit die "gezond was, heel evenwichtig en met veel eerbied voor structuur, voor de

2 SSM, 7.

New York City

Je ontdekte dat je uitstekende dingen zei waarvan je niet wist dat je ze wist, en die je daarvoor eigenlijk niet geweten had.

Thomas Merton, *The Seven Storey Mountain*.

Ofschoon zijn moeder Amerikaans staatsburger was geweest, was Tom dat niet. Na zijn zomer op Long Island, moest hij terug naar Engeland om toestemming te vragen om in Amerika te wonen. Toen hij in oktober terug was in Londen vulde hij de formulieren in en kreeg zijn visum. Het kwam niet tot een verzoening met Tom Bennett en, spijtig genoeg, kwam die er later ook niet. Op 29 november 1934 verliet Merton, aan boord van de Auconia, Europa voor de laatste keer.

Het Europa dat de negentienjarige Merton in die winter achter zich liet was een triest en onrustig continent, vol akelige voortekenen.¹ Mussolini leidde een fascistisch regime in Italië sinds 1922. Hitler was in 1933 kanselier van Duitsland geworden. Een nieuwe wereldoorlog hing in de lucht. Merton voelde “het koele staal van de angst voor een oorlog in mijn hart.”²

Op zee maakte Merton de balans op van de gebeurtenissen in Cambridge en hij werd er zich pijnlijk van bewust dat er een ander soort oorlog woedde in hemzelf. Alles wat hij in dat jaar had proberen te doen was zich amuseren, zonder iemand te kwetsen, maar niets was gegaan zoals het had gemoeten. “Alles waarnaar ik had verlangd was onder mijn handen verpulverd... Bovendien was ik zelf een buitengewoon akelig persoon geworden: verwaand, egoïstisch, losbandig, slap, besluiteloos, ongedisciplineerd, wellustig, obscene en trots. Ik was een mislukkeling.”

Hij voelde de wanhopige drang om zich te verontschuldigen, zelfs om te biechten, maar daartegen sprak de overtuiging dat “biechten iets was dat niet paste bij iemand die welopgevoed was en dat beschamend was voor iedereen die ermee te maken had.” Eigenlijk, zo schreef hij later in *My Argument with the Gestapo*, veronderstelt biechten dat er zoiets is als zonde en dat is geen populair woord. “Zonde was een ziekelijk begrip en wanneer

1 SSM, 127.

2 SSM, 128.

het zich in je hoofd had vastgezet zou dit begrip je helemaal vergiftigen en je zou gek worden.”³

Tijdens die stormachtige overtocht over de Atlantische Oceaan, zowel Rome als Londen achter zich latend, speelde Merton met de gedachte aan een meer rationele bekering dan die waartoe hij zich aangetrokken had gevoeld op de dag dat hij in de Santa Sabina bad. Wanneer religie had afgedaan als onbelangrijk en dwaas, werd het marxisme algemeen beschouwd als een soort praktische wetenschap.

Vanuit zijn interesse voor een hele reeks van dissidente bewegingen, had Merton zich in de voorbije twee jaar op een vage manier geïdentificeerd met het communisme, zoals velen in zijn tijd. De Sovjet-Unie werd door velen gezien als een plaats waar een onderdrukkend regime was weggevaagd en waar een nieuwe orde was gevestigd waarin iedereen een eerlijke deel van de koek kreeg en een baan. Geen economische crisis, geen uitzettingen, geen thuislozen die onder bruggen slapen. Berichten over concentratiekampen, marteling en executies werden afgedaan als propaganda, bedacht door degenen die bang waren voor een ineenstorting van de sociale orde waarvan zij toevallig konden genieten. Ondanks foto's die hij in tijdschriften had gezien van immense propagandaposters “die in Moskou hingen aan de muren van de lelijkste gebouwen van de wereld,” was Merton een van de velen die het idee omarmden dat de Sovjet-Unie de toevluchtsoord was voor “echte kunst”, terwijl Europa en Amerika in de greep waren van “burgerlijke lelijkheid”. In de kringen waarin Merton zich bewoog was communisme in de mode.

Een van de aantrekkelijke kanten van het communisme was dat het hem ontsloeg van een persoonlijke verantwoordelijkheid voor hoe hij zich in Cambridge had gedragen. “Het feit dat ik me ongelukkig voelde was niet zozeer aan mezelf te wijten, maar aan de maatschappij waarin ik leefde... Ik was het product van mijn tijd, mijn maatschappij, mijn klasse... voortgekomen uit de zelfzucht en de onverantwoordelijkheid van de materialistische eeuw waarin ik leefde.”⁴

Nu hij zichzelf intellectueel vergeven had en vastbesloten was om een andere richting in te slaan, besloot hij zich te wijden aan het meebouwen aan een nieuwe sociale orde, gesymboliseerd door de rode vlag. “Mijn nieuwe religie was klaar voor direct gebruik”⁵ en ik stond te trappelen om

3 MAG, 149.

4 SSM, 133.

5 SSM, 134.

de strijd aan te binden met het kapitalisme en de grond bouwrijp te maken voor de klasse-loze maatschappij.

Zijn latere religieuze bekering zorgde er niet voor dat hij een andere houding tegenover het kapitalisme aannam. In *Louteringsberg* schreef hij: “We leven in een maatschappij die er helemaal op is gericht om elke zenuw van het menselijke lichaam te prikkelen en haar in de hoogst mogelijk spanning te houden, om elk menselijk verlangen op te rekken tot het maximale en zoveel mogelijk nieuwe verlangens en kunstmatige begeerten op te roepen om ze daarna te voorzien van de producten uit onze fabrieken, drukpersen, filmstudio’s en de rest.”⁶

New York leek een betere plaats voor dit revolutionaire streven dan Londen. Radicale winden zouden zeker gemakkelijker waaien in de Columbia Universiteit, die, niet gehinderd door rituelen, “vol was van licht en frisse lucht”, dan in het aan de traditie vastzittende Cambridge. Hij baande zich een weg over de betonnen campus en langs hopen vuile sneeuw en schreef zich in voor colleges moderne talen en literatuur, die hem op termijn een universitaire graad zouden opleveren en de weg voor hem zouden openen om als journalist aan de slag te gaan. In de zomer had hij geprobeerd werk te vinden als verslaggever. De uitgevers met wie hij een gesprek voerde adviseerden hem om eerst de universiteit af te maken, en pas daarna opnieuw te solliciteren.

In sommige opzichten was Mertons leven aan de Columbia Universiteit niet echt anders dan in Cambridge. Op feestjes speelde hij vol enthousiasme piano, zong ruige liedjes en dronk zoveel dat hij geregeld een kater had.

Foto van Merton in het Columbia Yearbook van 1939.

6 SSM, 133.

Broeder Louis

Alles waarnaar ik het meest verlangd heb, kan ik nu zonder onderbreking almaar proberen te doen... Op het moment dat ik binnen ging wist ik dat ik thuis was, waar ik nooit was geweest en waar ik nooit een vreemdeling zou zijn.

Thomas Merton, *The Sign of Jonas*

Op 13 december 1941 werd Merton na een gesprek met de abt, Dom Frederic Dunne, geaccepteerd als postulant-koormonnik – een lid van de gemeenschap dat deelneemt aan het zingen van het dagelijks getijdengebed en dat wordt voorbereid om tot priester gewijd te worden. Hij verhuisde van het gastenverblijf naar het klooster.

Thomas Merton in de begintijd van zijn kloosterleven

Op 2 februari 1942 werd zijn hoofd kaal geschoren en trok hij de witte gewaden van een novice aan. Om de overgang te bevestigen kreeg hij een nieuwe naam: frater Maria Ludovicus, – broeder Mary Louis. Alle trappisten kregen Maria als eerste naam, ze was de patrones van de orde. Mertons eigen naamgever, Louis, was een heerser in de dertiende eeuw, de enige koning van Frankrijk die heilig verklaard is en die bekend stond om zijn bekommernis om de armen. De naam leek te passen bij een novice die in Frankrijk was geboren. De abt, die op dat moment longontsteking had, waarschuwde de nieuw ingeklede novicen gloedvol dat zij zich alleen maar moesten voorbereiden op ziekte, verdriet, vernederingen, vasten en op wat ieder mens verafschuwt: het kruis.

Veranderingen in de laatste tijd hebben veel van de scherpe kantjes afgehaald van het trappistenleven dat Merton aantrof. Tegenwoordig heeft een monnik in

Gethsemani een kleine kamer, hij mag corresponderen en het wereldnieuws volgen wanneer hij dat wil en heeft het warm in de winter. Het leven dat Merton in 1941 omarmde was veel strenger, zelfs middeleeuws.

Elk detail in het leven maakte duidelijk dat dit een orde was om boete te doen, maar boete doen was wat Merton ook van plan was. De monniken sliepen in hun pij op met stro bedekte planken in de slaapzaal die in de winter koud was en bloedheet in de zomer. De bedden waren van elkaar gescheiden door schotten tot schouderhoogte. De helft van het jaar werd er gevast. Een maaltijd bestond meestal uit brood, aardappelen, een appel en gerstkoffie. Zelfs op feestdagen als Pasen en Kerstmis werden er geen vlees, vis of eieren geserveerd. Er waren dagen dat het water in de wijwaterbakken was bevroren. Het vuur in de enige houtkachel in de kerk werd pas aangestoken wanneer er zich ijs had gevormd aan de binnenkant van de gebrandschilderde ramen. Twee dagen per week kwam er warm water uit de kraan.

Er waren – en dat is nog steeds zo – lange uren van gemeenschapsgebed in de kerk, ongeveer acht uur per dag. Wanneer de monniken niet aan het bidden waren was er harde fysieke arbeid, werken op de boerderij, hout hakken en onderhoud aan de gebouwen. Om hun lichaam nog meer te kastijden was er de “discipline” – een kleine zweep waarmee iedere monnik op vrijdag, zittend op zijn bed, zijn blote rug sloeg terwijl hij het Onzevader bad. Zelfs het ondergoed van de trappisten was nog altijd van vijftiende-eeuwse snit.

Overtredingen van de regel werden openbaar beleden op het schuld-kapittel. De persoonlijke bezittingen van een novice werden bewaard in een kleine doos in het scriptorium. Zware handenarbeid werd gedaan met gereedschap dat, sinds de dagen van Sint Benedictus, maar weinig was veranderd. Nieuws uit de buitenwereld bereikte de monniken slechts zelden.

Gecommuniceerd werd er vooral via gebarentaal, waarvoor vierhonderd handgebaren werden gebruikt die vooral betrekking hadden op gebed, werk en eten. Tenzij met bijzondere toestemming, mocht slechts vier keer per jaar post gestuurd worden naar de buitenwereld, op Pasen, Hemelvaart, Allerheiligen en

Abdijkerk van Gethsemani